

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oglasila plačuje se od četiristopne pete vrste po 6 kr., če se oglasilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravištvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvo naj se blagovodijo pošiljati naročila, reklamacije, oglasila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz Bolgarije.

19. novembra. [Izv. dop.]

Sedanji položaj mlade bolgarske države je gotovo najkritičnejši, in kar je najžalostnejše, ni upanja za srečen izid iz tega labirinta, v katerega so zablodili nezreli bolgarski državniki à la Stambulov in drugi. Ti so sedaj že tako rekoč izgubili glavo. Jedino dobro znamenje v teh burnih časih je to, da so se našli vsaj nekateri stareji Bolgari, mej njimi zaslužni učitelj Petko Slavejkov, kateri so se v poslednjem času, ko je že skoro začela voda v grlo teči, spametovali in razvideli, da so poprej grešili zajedno z mlajšimi „državniki“. Oni kot stareji in razumnejši uvideli so svoje pogoje ter davajo sedaj dobre svete in nauke oholim mladičem. Ti jih seveda nečejo slušati, nego gonijo svojo trmo, dokler ne bodo upropastili sebe in narod.

Zanimivo je čuti starega Slavejkova, kako s svojim hripavim glasom ves skesan oznanjuje Bolgarom žalostno osodo, katera jih čaka, ako se ne pobotajo z Rusijo. Ne manj zanimivo je, čuti kokodakanje brezbradnega mladiča, ki zna pisati in brati, ter za silo francoski blebetati, kako se šopiri po predalih vladnih listov in psuje Rusijo in nje privržence v Bolgariji. Zatorej podajem častitim Vašim čitateljem od vsakega po jeden izvod:

Slavejkova organ „Istina“ piše v svoji najnovejši številki v uvodnem članku mej drugim tole: „Ničesar ni bilo iz spočetja one na videz veličastne ideje v angleških glavah, da bodo mogli iz Bolgarije storiti kitajski zid, kateri bo zadrževal napredovanje one velike severne moči, ter da bodo iztok preporodili согласно z angleškimi interesi. Niti ni koristila zmaga nad Srbijo, niti obuzdanje in zamazanje ust Greciji, ko so jo prisilili, da se odpove svojih pravic; niti je kaj pomoglo javno narušenje onih naredb Berolinskega traktata, s katerimi so se angleški politiki hvalili, da so najblagotvornejši za Turško, niti mnogošumno povračanje našega malega Aleksandra Velikega, ki se je zgodilo po svetu Angličanov, in njegov sijajen vsprejem povsod, niti je kaj pomoglo izbiranje regentstva, katero se oduševljuje z antiruskimi čuvstvi, niti patrijotični proglasi regentstva in njegova najkonstitucionalnejša „sopadžijaka“*) dela, da dobijo protirusko večino v so-

*) Sopadžiji se imenuje nekoliko vagabundov, kateri so oboroženi s „sopami“, t. j. s težkimi toljagami in bi-

branji, niti je moglo donkišotsko hrabrenje in najbrezobraznejše brbljanje bedastega Svirča**) uničiti moč in upliv Rusije v Bolgariji. Nasprotno, vse to je pomagalo, da se ukrepi sever, kateri zna brez trusa delovati... Rusija se bode okoristila od te okolnosti, ko se Bolgarija punja, da še jedenkrat dokaže kakor l. 1854, da je Črno morje rusko blato, in naša vlada ali bode pokorna poveljem generala Kaulbarsa, ali pa bo pretrpela neko strožjo očetovsko kazen od one velemoči, katera jo je osvobodila. „Se soumettre de gré ou de force“ (da se podvržeš dobrovoljno ali na silo), to je dilema, v kateri je dokarala Anglija tužno Bolgarijo; a sedaj ko je zvršila svoje delo tako kakor (z besedami bolgarske prislovice) pes na njivi, sedaj si mi je roke za Bolgarijo ter obrača svojo pamet in svoje brige na Egipt.

Po besedah nekega razumnega tujca zašel je bolgarski narod od Plovdivskega prevrata sim v pustolovno politiko, ter si je otroval precej v začetku izvora svojega političnega obstanka in svoje nezavisnosti; a nevhvaležnost (nepriiznatnost), koja soglasno z neko aksiomo donša blagor narodom, prinesla je nasprotno, popolno odkazovanje od neodvisnosti, čemur je najbolji dokaz navzočnost ruskega zapovednika v Bolgariji, kateri izdava ohole neodmenljive zapovedi s sodovaljenjem vseh kontinentalnih močij evropskih. Bolgarija po mnenji istega razumnega moža več ne obstoji, niti jej bode znaprej obstajati mogoče, razen pod pogojem, da točno izpolnjuje zapovedi iz Petrograda.“

Na drugem mestu piše isti Slavejkov časopis še bolj jasno in goreče:

„V Rusiji, v Petrogradu vzdiguje se spomenik vojne za naše osvobojenje, a mej tem v Bolgariji, v Trnovem vzdigujemo mi osvobodjeni neobdelan spomenik nespoštovanja in nevhvaležnosti do naših osvoboditeljev! Kako žalosten kontrast! Kako sramoten fakt za nas! Recite, kar hočete, gospodje, no to je z jedne strani brezvestno, z druge jako

jejo vsakega, kateri ni slep privrženec sedaj vladajoče stranke. Policija jih ne lovi, nego jih še protežira.

**) Svirčo je priimek uredniku Nezavisime Bolgarije, poluradnega organa. Prej je uredoval humorističen list „Svirko“ v najbrezobraznejšem zmislu; od tod njegov priimek. Imenuje se D. Petkov, je človek brez vsake šole, omike in tudi brez vere, a sedaj pokazuje, da tudi brez — demovine. On psuje vse, kar je slavjansko: Ruse, Čehe, Hrvate itd. A hvali Nemce in Angličane. Zato mu pravijo „političen norec“.

žalno. Spominek se vzdiguje za osvobojenje Bolgarije, a nobeden Bolgar ni navzoč pri spominu na ta za nas prevažen dogodek, nego samo oni, ki so razžaljeni z obnašanjem Bolgarov. Car se celo imena našega ne spominja pri tem slučaju. Ni spomina na Bolgare, ko se povzdiga spominek njih osvobojenja, oni so izključeni iz spomina, izključeni iz svobode. Evo, kam nas je dopeljalo in kam nas še dopelje ničeven egoizem in detinska politika mladičev, naših ultra-razumnih patrijotov.“

Sedaj si pogledimo nekoje paskvile „Svirča“ in njegovih posnemovalcev, mej katerimi je najvrleji Zaharija Stojanov. On piše v vladinem glasilu „Plovdivu“ otvoreno pismo generalu Kaulbarsu, v katerem se mej drugim nahajajo sledeči stavki:

„Bilo, kakor bilo, Vaša razjarjena satanska duša dopeljala je v Varno dve strašili. Znači, vi ste sigurni, imate za pomagace tudi ljudi, kakor Karavelova in tolstega starca P. R. Slavejkova, „koi se je 40 let boril za — bolgarsko svobodo“... Slavjanstvo se ne bo nikdar pokorilo takim ničlam. In mi Bolgari, ki smo Slavjani, bomo priznali samo tako vlado, ki ima močno in krepko roko.“

„Čuje se, da so vaši junaki oficirji: Grujev, Benderev, Pakov, Dimitrijevič i. dr. došli spet na delo po Bolgariji. Sluh se goni, da hočejo „vaga-bundi“-regenti in njih vlada njim zapreke staviti. E, prosimo vas, generale, zamore-li se to trpeti? Ni — li to prosta drznost in pustolovje? Oh Anglija in Avstrija!

„Eh, generale, generale, vaše ime se bode pomnilo dolgo pri Bolgarih. Ono bo napravljalo iste mrzle utiske kot imena: Mehtat, Fazlu, Tusun, Ernroth, Remlingen in drugi. Bolgari bodo pribavili k svojim vzdihljajem tudi to: da so besede pokrovitelj in blagodetelj analogni z besedami: Hati-Humuin in Hati-Šerif“.

V uvodnem članku istega „Plovdiva“ (št. 23) stoje na konci samonadejne besede: „Vlada naj se ne boji niti ljudij, kakor je Giers, niti takih, kakor je Kaulbars; glas bolgarskega naroda je močen v razmeru s takovimi žalostnimi bitji.“

Tako se pljuvajo Rusi. A časopis „Nezavisima Bolgarija“ psuje (v št. 16) prav po Svirčovski Čehe in Hrvate s takimi izrazi, da jih tukaj niti navesti ne morem. — Dosti tega. Videli bomo, kam dovede taka poulična „politika“ Bolgare in slovanstvo.

LISTEK.

Carigrad.

(Po D' Amicisu.)

Kavarna.

(Dalje.)

Na eni steni visi zrcalce, poleg pa nekakošna polica, polna britev; kajti turške kavarne so ob jednom brivnice in kavarnar je pogostoma zoboderec in krvopustnik, ki svoje žrtve mrcvari v taisti sobi, v kateri mu gosti srkajo kavo. Na nasprotni steni je druga polica, polna kristalnih nargil (vodenih lul) z dolgimi gibkimi cevmi, zvitiimi po kačje, ter polna prstenih pip z višenjskimi cevmi. Pet zamišljenih Turkov sedi na divanu, kadečih nargilo, drugi so pred vratmi sčenejeni po nizkih slamnatih stolčkih brez slonila, drugi pri drugem, sloneči s plečmi na zid, s čibukom v ustih; kavarnarjev pomagač brije glavo telesnatemu dervišu, oblečenemu v kamelnino. Nobeden naju ne pogleda, ko sedeva, nihče ne govori, pa tudi se ne giblje, razen kavar

narja in njegovega pomagača. Ne sliši se drugo šumenje razen plapolanja vode v nargilah, ki je podobno glašenju mačke, kadar prede. Vsi gledajo pred se, buleči tako, da njihova obličja prav nič ne povedo, kakor bi bila ta soba majhen muzej voščenihi kipov.

Koliko takih prizorov mi je ostalo udolbljenih v spominu! Deskana (lesena hiša), sedeč Turek, lep razgled v daljavo, veliko svetlobe, nič govorjenja: taka je Turška. Kadarkoli mi to ime šine v glavo, vselej mi prilete tudi taiste slike, kakor slike vetrovnic in prekopov, kadar slišim ime Nizozemske. Predel Pjalipaša.

Odtod, mimo velikega moslemskega pokopališča, od vrha Kasimpašinega griča do Treskane se spuščajočega, popneva se spet proti severu, prestopiva dolinico Pjalipašino, kjer se skriva majhen predel mej zelenjem gajev in vrtov, ter obstaneva pred džamijo, ki je kraju dela ime. Džamija je bela, šestih prijetnih kupel, z dvoriščem, okroženim z obloki, z nežnimi stebriči, s prav lahkim minaretom in vencem orjaških cipres. Oni trenotek so bile za-

prte vse hiše na okolu, ulice puste, dvorišče pred džamijo osamljeno. Svetloba in dušča poludnevna soparica je silno pritiskala, ni se slišalo družega, ko zumenje brenceljev. Pogledava na uro, majkalo je le še pet minut do poludne, jedne izmed onih petih svečanih ur muselmanskih, ko muezini stopajo na hodnike minaretov, da razupivajo na vse štiri strani sveta svete besede islama. Vedela sva dobro, da v celem Carigradu ni minareta, na katerem bi se oni določeni čas natanko kakor možič na uri ne pokazal prorokov služabnik. Vendar se nama je pa čudno zdelo, da bi se tudi tukaj, na tem pozabljenem kraju ogromnega mesta, na tej samotni džamiji, ta čas, v ti globoki tihoti pokazala muezinska podoba ter dala glas od sebe. Držeč uro v roki in pazljivo gledeč na sekundno kazalce pa na vrata minaretovega hodnika, visokega kakor tretje nadstropje navadne hiše, sem čakal z živo nepotrpežljivostjo. Kazalec pokaže šestdeseto črtico, nihče se ne pokaže. — „Ne pride,“ pravim. — „Vidiš ga!“ odvrne Junk isti hip. Res je prišel prorokov hlapec, muezin.

(Dalje prihl.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 26. novembra

Državni poslanec Plener je 23. t. m. v „Društvu prijateljev napredka“ na Dunaji govoril o **jezikovnem vprašanju**, zabavljal proti Čehom in hvalil Scharschmidov predlog. Po njegovih mislih je jezikovno vprašanje v zvezi z vnanjo politiko, in v dokaz svoje trditve navajal je, da so Čehi, ki podpirajo sedanjo vladno, še nedavno simpatizovali z Rusijo. Nemški stranki se je bilo posrečilo že pogladiti pot za modus vivendi mej Čehi in Nemci. Namesto da bi bila sedanja vlada gojila to razmerje, ga je začela rušiti. Slovanom daje koncesije za koncesijami v škodo države. Scharschmidov predlog je bil potreben, da se nemškemu jeziku pomore iz omahljive enakopravnostne formule člana XIX. in se kot državni jezik povzdigne nad ta član osnovnih zakonov. Njegova stranka bode zatežalega glasovala proti načrtu češkega deželnega šolskega sveta o neobligatnem pouku družega deželnega jezika, ker nemščina kot svetovni jezik, kot avstrijski posredovalni jezik, mora biti obligatna in njeno poučevanje ne sme biti odvisno od dobre volje ravnatelja kake dvojezične šole. Scharschmidov predlog napravil je tak utis, da se razen Čehov nikdo ni upal naravnost proti njemu glasovati. Čehi zahtevajo absolutno enakopravnost in zmatrajo nemščino za drugi deželni jezik. Za tem stališčem tiči češko državnopravno stališče, s katerim se Nemci nikdar ne morejo sprijazniti. Potem se je spravil Plener nad Pražakov najnovejši ukaz, ki še mnogo bolj škoduje Nemcem, kakor jezikovna naredba iz 1880. leta. Namen temu ukazu je, popolnem početi Praško in Brnsko višje deželno sodišče. Nadalje se je izjavil, da bode stavil v češkem deželnem zboru predlog proti temu ukazu in priporočal zbranim, da naj sklenejo resolucijo, s katero bodo izrekli popolno zaupanje nemške opoziciji, zlasti Schermerlingu, ki se upira temu ukazu pravosodnega ministerstva. Dolžnost Dunaja je v prvi vrsti protestovati proti temu ministerskemu ukazu. Resolucija je bila z navdušenjem vsprejeta. S tem govorom je Plener pokazal, da je sporazumljenje avstrijskih Slovanov z nemškimi liberalci nemogoče.

Nemško vseučilišče v Pragi je jako slabo obiskano, odkar se je osnovalo češko vseučilišče. To se ve da ni po volji našim Velikoncem. Poslednji čas so začeli premišljevati, kako bi se temu odpomoglo. Nekateri premišljujejo že, kako bi privabili dijakov iz Nemčije. Poudarja se potreba, da bi se od pruskega naučnega ministerstva dobilo dovoljenje, da bi semestri, ki jih je kdo prebil na nemškem vseučilišču v Pragi, veljali tudi za Nemčijo.

Vnanje države.

Bolgarska vladna stranka jako dvoumno postopa. Na jedni strani se laska Rusiji, na drugi strani jej pa nasprotuje, prav tako, kakor bi se hotela norčevati z osvobodilnico bolgarskega naroda. Včeraj smo povedali, da je Caharija Stojanov pri odhodu ruskega konzula obžaloval, da so se zveze z Rusijo pretrgale, kakor se pa poroča iz Bukurešta, je ravno isti Caharija Stojanov potem odpotoval s petimi drugimi poslanci v Nemčijo k knezu Aleksandru, posvetovat se z njim, kaj naj sedaj storé ko princ Valdemar volitve ni vsprejel in je odpotoval general Kaulbars. — V Sofiji se je tudi pripravljala zarota proti regentstvu. Profesor vojaške šole Tepavičarov je nagovoril več učencev dotične šole, kateri so se že udeležili državnega prevrata 21. avgusta, a so bili pozneje pomiloščeni, da naj po noči napadejo in kam odpeljejo regente. Nekateri gojenci vojaške šole so pa zaroto izdali. Ko so se zarotniki ravno po noči posvetovali v šoli, obkolil je Sofijski vojaški poveljnik šolo z jednim batalijonom vojakov in razorožil kadete ter upeljal strogo preiskavo. Profesorja kapitana Tepavičarova so zaprli.

Še sedaj se za gotovo ne ve, je li knez mingreški res **ruski** kandidat za **bolgarski** prestol ali so pa to le domnevanja. „Pester Corr.“ misli, da ga Rusija oficijalno predlagala ne bode, dobro vedoč, da bi ga ne potrdile vse velevlasti, ko bi bil tudi voljen. — Po družih poročilih je pa Kaulbars odpotoval v Carigrad zategadelj, da bi sultana pregovoril, da imenuje kneza mingreškega vzhodnorumelijskem generalnim guvernerjem, predno bode voljen bolgarskim knezom. Bolgarom bi seveda po tem družega ne kazalo, kakor voliti ga, ker sicer bi se zjedinjenje obeh Bolgarij razrušilo. — S princem Valdemarjem bi Rusija ne bila zadovoljna, kakor se poroča iz Peterburga nemškim listom, ko bi ga tudi bilo volilo zakonito sebranje. Bolgarska ustava določuje, da se otroci bolgarskega kneza morajo odgojiti v pravoslavni veri. Ta določba je jako po volji Rusiji. Ko se je princ Valdemar poročil z Marijo Orleansko, se je sporazumel s papežem, da bodo otroci ženskega spola, ki bodo izvirali iz tega zakona, odgojeni v katoliški veri. Že sedaj je Sveta sinoda v skrbeh, zaradi hitrega širjenja katoličanstva v Bolgariji, ko bi bil pa Valdemar prišel v Bolgarijo, bi se pa katoličanstvo utegnilo še hitreje širiti. — Gadban efendi je bolgarsko vlado oficijozno vprašal, ali bi knez mingreški ugajal Bolgarom, in če bi vlada bila zadovoljna, da Porta stavi novo regentstvo v sporazumljeni s Carigradskim ruskim veleposlaništvom. Vlada je odgovorila,

da kneza voliti je samo veliko sebranje kompetentno, sestava regentstva in ministerstva je notranja zadeva, ki izključuje vsak tuji vpliv. Gadban efendi vprašal je potem Karavelova, če bi podpiral kandidato kneza mingreškega. Karavelov mu je pa odgovoril, da po njegovem mnenju ni misliti, da bi volili tega kandidata, kajti po Berolinskem dogovoru je Čerkesom bivanje v Bolgariji prepovedano.

Italijanska vlada predložila je zeleno knjigo o bolgarskem vprašanju zbornici. Knjiga obseza 84 dokumentov od 21. avgusta do 20. novembra. Iz zelene knjige razvidimo, da je vlada poročila svojemu agentu v Sofiji, ko je bil pregnan knez Aleksander, da ga zmatra še vedno bolgarskim knezom, dokler velevlasti drugače ne odločijo. Ko se je vrnil knez Aleksander, naročila je svojemu agentu, da naj postopa tako, kakor bi se ničesar ne bilo zgodilo. Ko je knez odstopil, je Italija takoj stopila v oficijalne odnose z regentstvom Italija misli, da Rusiji pripada neka prednost v Bolgariji, a le, če popusti sedanjo vse zanikajočo politiko. Ker je italijanska vlada bila preverjena, da mora sedanje bolgarsko sebranje voliti kneza, je 15. t. m. v Peterburgu poprašala, kateri kandidat bi Rusiji ugajal.

Dogodki na Balkanu so vzbudili tudi **egiptsko** vprašanje. Francija je mislila, da je sedaj čas ugoden, opozoriti Angleže, da naj ostavijo Nilsko pokrajino. Seveda v Londonu o tem nečejo ničesar slišati, ker bi radi sami vladali v Egiptu, sami molzli deželo. Ker so se pa Angleži jeli bati, da ne bi Francozi v zvezi s Turčijo jih le kedaj izrinili iz Egipta, hoteli so se zastran egiptskega vprašanja sporazumeti s Turčijo. Angleški komisar H. D. Wolff in turški komisar Muktar paša sporazumela sta se že o tej zadevi in poročila dotične predloge svojima vladama. Po tem sporazumljenji Anglija priznava turško vrhovno gospodstvo v Egiptu, za red v notranjem in varstvo dežele proti vnanjim sovražnikom bode skrbela Anglija, za kar bode dobivala letno odškodnino od Egipta. Angleške čete bodo kolikor hitro je mogoče ostavile deželo, egiptska domača vojska se bode pa preorganizovala in pomnožila. Dobila bode več angleških in nekaj turških častnikov. Ako tri mesece ne bode nobene ustaje na meji, bodo angleške čete umaknile se v Assiut in mejo od Assiutana do Wadi-Halfe bodo nadalje varovali egiptski vojaki. Iz svetega mesta Kajire se bodo tudi umaknili angleški vojaki. Državne finance in javna dela bode pa še nadalje nadzirala Anglija, notranje zadeve in pravosodje so bode pa popolnem prepuščilo Egipčanom.

Izgredi delavcev v **Belgiji** se vedno ponavljajo. Ta teden bilo je zopet v Gentu več izgrediv. Delavce so morali razganjati vojaki. Delavci zahtevajo, da bi jedno uro na dan manj delali, varnarji bi se njim pa zategadelj ne pomanjšalo. Tovarnarji se nečejo udati tej zahtevi.

Dopisi.

Z Notranjskega 23. novembra. [Izvirni dopis.] Volilni shod v Postojini minulo nedeljo, bil je v istini: shod notranjskih voljakov. Imel sem prilike že večkrat udeležiti se ljudskih oziroma volilnih shodov in to, v naši Kranjski, kakor izven nje, ali jednecega, kjer bi bilo skupaj toliko narodne inteligence, odličnih, značajnih ter rezkih mož, nesem še doživel. Od vseh stranij Notranjske zbrani so bili možje, možje značajni, katerim se je na obrazih bralo, da se zanimajo za stvar, radi katere se je shod sklical, in to, da se odloči, kdo naj nas zastopa v državnem, kdo v deželnem zboru.

Da se ne bode g. vladni svetnik Globočnik tega shoda udeležil, to smo pač dobro vedeli, kajti on sam ne kandiduje, ampak bode mandat le prevzel, če bode voljen.

Čast nam je pa bila dana, pri tej priliki, spoznati se z velečenjenim g. dr. Ferjančičem, pravim ter jednim kandidatom za državni zbor. Ni humbug, kar se o njem piše in govori; mož ima res elegantno obnašanje, dar govornišva mu je na razpolaganje, da ima srce na pravem mestu, to ovaja njegov govor. Dovolj! Mož je, kakeršnega trebamo za svojega zastopnika v državnem zboru. Vsem, ki ga dosehmal še nismo imeli čast poznati, napravil je s svojim nastopom ter izvrstnim govorom velik utis in vprašanje, zakaj da ga njegovi znanci tako visoko spoštujejo se nam je tukaj rešilo. Pač črna nevhvaležnost bi bila ta, ako bi takega narodnega moža, čvrstega boritelja za naše narodne pravice, kakor je g. dr. Ferjančič, ne odlikovali s svojim zaupanjem ter ga prezirali pri taki ugodni nam priliki. Torej možje volilci, pokažimo javno svetu, da smo Notranjci vredni taci mož kakor je naš državnozbornski kandidat, ter volimo po svojem prepričanju, v dan sv. Miklavža g. dr. Ferjančiča, našega domorodca, Notranjca za poslanca v državni zbor.

Kar se tiče družega g. kandidata, za deželni zbor, o tem nam je pač malo govoriti, ker njega itak cela Notranjska dobro pozna. Njegov jeklen

značaj, potrjuje od iskrenih narodnjakov mu dani priimek „Nanos“. O njem ni dvoma, da bi kedaj stopil z narodnega pota, ki ga je nastopil v svojih še mladih letih. On je narodnjak iz prepričanja, kmetovalec uzoren, sadjorejec, da mu ni para. Kar je nas zavednih Notranjcev smo si pač v tem jedini, da nas mora zastopati v deželnem zboru mož iz naše srede, torej kmetovalec, in ta je g. Hinko Kavčič. Če komu, so pač njemu v srce priraščene, nepozabljivega pokojnega Jurčiča svarilne besede: „Tvrđ bodi, neizpršen, mož jeklen, kadar braniti je časti in pravde narodu in jeziku svojemu!“ Da bode g. Hinko Kavčič voljen deželnim poslancem, o tem pač ni dvojbe.

O nadnem kandidatu g. Poldetu Deklevi pa pač nečem govoriti. Njegov nastop v Postojini bil je uprav smešen. Sam bil je kandidat, vsaj sramožljiv, a priporočal je družega, o katerem je znano, da bi mandata za deželni zbor niti ne prevzel. Zato je pa tudi njegov predlog obveljal jednoglasno.

Iz Škocijana 24. novembra. [Izv. dopis.] Škocijan, oziroma Škocijanska jama postala je izza nekaj časa znamenita. Vsak dan vidiš tujce vsakovrstnega stanu, ki prihajajo semkaj. Moj namen ni, da bi opisaval naravna čudesa, marveč omenjam naj, da dan na dan prihaja semkaj zmiraj več ljudij in umetnikov, ki skušajo divno naravo naslikati na platno ali na papir.

Pred štirimi meseci prišel je semkaj, v julskih planinah dobro znani akademski slikar Jan Havliček, rodem Čeh, navdušen za vse, kar je slovenskega. — Prejšnja leta slikal je okolu Triglava po Trenti in Soči. Ljudje in pastirji po planinah, pri kojih je cela poletja prebil v bornih pastirskih kočah, so ga vsako leto veselo vsprejemali, nazivajoč ga: „naš malar“. Navdušen za tamošnje kraje in divno okolico, svest si, da tu ni bilo umetnika, ki bi skušal po onih divnih krajih posneti slovenski svet, slovensko, bratsko mu zemljo, ki je tako lepa, tako slikovita, da nikoli na svojih potovanjih ni nalletel na jednako krasoto, bival je s pravim navdušenjem v naših planinah. Ljudje, bratje mu, so ga ljubili in z jednako ljubeznijo oklenil se je on njih. On ni šel v Italijo, na Grško, Francosko, v Švico prizorov iskat, marveč našel je krasnejših na Slovenskem.

Iz teh slovenskih krajev naslikal je mnogo slik, koje je potem na Dunaji razstavil. Občinstvo in slikarji občudovali so njegove proizvode, ki vsacega na prvi pogled vnamejo. Posebno laskavo izrazil se je o priliki njegove razstave, o njegovem talentu in o njegovih slikah iz Trentske doline, prof. Schäffer, predsednik „Kunstlergenossenschaft“ na Dunaji in vodja c. kr. slikarske galerije na Belvederu. Častitala sta mu oba in občeznani slikar Lavaček, ki je napravil znano sliko mesta Dunajskega, je javno predaval o njegovih slikah iz Trente in Soče.

Havliček naslikal je tu več prizorov iz Škocijanske jame, na pr. Velikanska vrata s prelepim slapom in Tomasini-jevim mostom; razgled iz Bruckerjeve otlina v nasprotni Gozdč z Schmiedlovo otlino. Najkrasnejša slika pa je razgled s „Stephanie-Warthe“. — Čim dalje to sliko ogleduješ, tem lepša se ti zdi. Nihče bi ne verjel, da je vse v naravi tako, kakor slika predstavlja, marveč rekel bi vsakdo: izreden talent je sliko izmisлил.

Res ponosni smemo biti Škocijanci, da nas taki umetniki obiskujejo in s tem naš kraj s svojimi slikami proslavljajo.

Razen navedenih, naslikal si je Havliček tu mnogo raznih prizorov iz tukajšnjega kraja, ki mu bodo služili pri raznih kompozicijah.

Jan Havliček študiral na Dunajski akademiji, potem pa se je izobraževal v slikanju narave pri nekem nemškem slikarji. Večino pa si je pridobil s svojo lastno pridnostjo.

Pretrpel je početkom mnogo v naših planinah. Po mesec dni ni v raznih krajih videl človeka, sam si je kuhal, ter v največjih nevihtah potikal se po skalovji. Vse to je radovoljno prebil, ker svest si je svojega umetniškega poklica. Umetnik šteje sedaj nekaj čez trideset let in je velike in lepe postave. Omeniti moram, da je njegove slike iz Trente in Soče razstavilo pred dvema letoma v Trstu društvo: „Alpenverein“ v prostorih: „Borsa vecchia“, in da so našle veliko priznanje.

Mi upamo, da nas tudi drugo leto obišče, če ne pojde, kakor nam je rekel, zopet v svojo Trento in Sočo, ali če ne bode kje drugje zadržan.

Prej omenjeni prof. Schäffer, predlagal ga je kot sotrudnika pri izdajanju knjige: „Oest. Ungar. Monarchie in Wort und Bild“ in sicer imel bode nalogo narisati slike iz slovenskih krajev. — Veseli bodimo torej Slovenci, da se naši češki bratje tako zanimajo za nas in za naše kraje. — Ponosni bomo na svoj dom, ki je krasán! A. Š.

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani 23. novembra.
(Konec.)

Odbornik dr. Dolenec poroča v imenu personalnega in pravnega odseka o štirski eskomptne banke prošnji, glede veže v njene hiši na mestnem trgu št. 17. Banka kupila je hišo od ranjega trgovca Aicholcerja. Da je slednji hišo smel urediti in prezidati, zavezal se je 7. septembra 1822, da bodo oboje vrata ves dan odprta, zjutraj, ko se dan prične, zvečer pa po zimi do 9. po letu do 10 ure. Zavezal se je, da najame vratarja, ki bo na to pazil, razen tega pa da bode izročil policiji in mestnemu magistratu po jeden ključ obeh vrat. Štajerska eskomptna banka želi, da bi se te na hiši uknjižene pravice za Ljubljansko občino izbrisale in utemeljuje svojo prošnjo s tem, da se je dozidalo Francovo nabrežje, da so se odpravile stopnice k Ljubljani, da torej uknjižena služnost nema za mesto nikake vrednosti, a ovira prodajo hiše. Banka obljubljuje, da bode „status quo“ sicer vzdržavala tudi v prihodnje, da bodo vrata po dnevu vedno odprta in tudi po noči, ko bi nastal v bližnji ogenj. Poročevalec dr. Dolenec pa trdi, da ne gre uvažati te prošnje ne iz gospodarskih ne iz gmočnih razlogov, sploh pa zato ne, ker se vsi sosedje protivijo. Zakaj bi mestni magistrat zavrgel uknjižene pravice, ki so le prometu v prosep, zdaj celo bolj, nego preje, ko ni bilo Francovo nabrežje še dozidano. Nasvetuje torej, da se prošnja banke ne usliši, sklep pa naznani zastopniku dr. pl. Schreyu.

Podžupan Vase Petričič pozdravlja radostno ta sklep, kajti ravno sedaj, kar je pot po Francovem nabrežju odprta, je ta prehod izvestno potreben. Samo to bi želel, da se mestnemu magistratu naroči, da pri zadnjih vratih te hiše ne bode samo jedna durnica odprta, ampak obe. Predlogi se vzprejmo.

V imenu stavbinskega odseka poroča cesarski svetnik Murnik o mestnem donesku za polaganje plinovih cevij na Tržaški cesti do jahalnice. Stroški znašajo 700 gld. Polovico plačalo je jahalno društvo. Polovico mora plačati društvo za plinovo svečavo. Ker bode mesto rabilo že položene plinove cevi, ako bode v tem mestnem delu uvelo plinovo svečavo, nasvetuje poročevalec, naj se dovoli polovica zneska, katerega je plačalo jahalno društvo. Predlog se vsprejme.

Odbornik Valentinčič poroča v imenu policijskega odseka o prošnji občanov v Gradišči, da se žitni trg preloži s Poljanskega trga na Križevniški trg. Prebivalci imenovanega okraja uložili so to prošnjo, naglasujoč, da ni v njih predmestji nikakega prometa, ker se vse pomika proti sv. Petra predmestju in proti Poljanah, kjer je živinski, žitni trg, vojašnice itd. Prebivalci na Poljanah in pri sv. Petru pa so uložili tej prošnji baš nasprotno, naj ostane žitni trg, kjer je bil. Poročevalec nasvetuje, naj ostane žitni trg, kjer je, in naj se prošnja prebivalcev v Gradišči ne usliši. — Odbornik Ničman nasprotno nasvetuje, češ, da v tem delu mesta res ni nikakega prometa, k večjemu par voz šote na sv. Jakoba trgu. Odbornik Velkavrh opomni, da je žitni trg čisto neznan, ker prekupovalci že na mitnicah večino pokupijo. Pred Križanki je zavoljo sodnije gotovo več prometa, nego na Poljanah zaradi žitnega trga. Pri glasovanju vsprejme se odsekov predlog. — Dr. vitez Bleiweis-Trsteniški poroča o računih za zdravila mestnim ubogim l. 1885. Zapisalo se je 2743 receptov v obče pravilno, kakor je predpisano za uboge. Stroški znašali so 1100 gld. 50 kr., katere mestni zbor odobri.

Na predlog dr. Zarnika se javna seja sklene in se bode fjakerski red obravnaval v prihodnji seji.

Domače stvari.

— (Iz Vipave) se nam piše: Te dni hodil je v uradnih opravkih po naši dolini gospod, ki ima res lepo stališče, a se še mogočnejega šteje, nego je v istini. Od takih gospodov pričakuje se uglaje-

nost in spoštovanje onih oblik, ki so sicer mej omikanci običajne. Žal, da omenjeni gospod vsega tega ne pozna. Zabavljaj je in psoval na vse strani. Volilce, ki so bili pri shodu v Postojini, pital je z naslovi, ki se ne nabajajo v nobenem „Complimentbuch“, pač pa v najnižjih krogih mej težaki in Tržaškimi fakini. Pomilujemo gospoda, da mu je togota tako silno razjarila živce, da več ne pojmi, kaj se ujema z njegovim dostojanstvom. Priliko bomo imeli, baviti se še obširneje z njim, navajali bomo morebiti njegova „ipsissima verba“ o visoko stoječi osebi, za danes pa mu povemo samo to, da se mi Notranjci ne bomo nikdar klanjali Gesslerjevemu klobuku, niti osebi, ki bi rada igrala Gesslerjevega klobuka ulogo.

— (Pisateljskega podpornega društva) zabavni večer bode jutri ob navadnej uri v čitalnični restavraciji.

— (Imenovanje.) Gosp. Karol Lubec, davčni nadzornik v Brežicah, premeščen je v istej lastnosti v Maribor, na njegovo mesto pa pride g. Ivan Janc, doslej v Ljutomeru.

— (Iz Celja) se nam piše, da so v odbor tamošnje čitalnice bili pri jako dobro obiskanem zboru dne 21. t. m. izvoljeni naslednji gospodje: Dr. Jos. Sernec predsednik, Josip Žičkar podpredsednik, Urb. Lemež tajnik, Miha Žolgar blagajnik, Jos. Kronvogel knjižničar, odborniki pa: dr. Vrečko, Ivan Dečko, Ivan Jerman in M. Veršec.

— (Načelnništvo podružnice sv. Cirila in Metoda v Trstu) poziva na prvo veliko svečanost na korist družbi sv. Cirila in Metoda v torek 7. decembra 1886 v gledališči „Armonia“. Razpored: 1. Mendelsohn: Ouvertura k operi „Ruy Blas“, vojaška godba. — 2. F. S. Vilhar: „Bojna pjesma“, moški zbor. — 3. „Slavnostni govor“, gospodična Ana Kobalova. — 4. A. Förster: „Ave Marija“ iz operete „Gorenjski slavček“, moški in ženski zbor s spremljevanjem vojaške godbe. — 5. V. Kosovel: „Dve solzi“, romanca, samospjev za tenor, poje g. P. s spremljevanjem vojaške godbe. 6. „Potpourri slovanskih napevov“, vojaška godba. — 7. Benj. Ipavic: „V mraku“, osmospev. — 8. Ivan pl. Zajc: „Večer na Savi“, zbor in četerospev s spremljevanjem vojaške godbe. — 9. Goldoni: „Dva gospoda pa jeden sluga“, gluma s petjem v 1 dejanju, preložil D. Hostnik. — 10. Svoobodna zabava in ples. — Pevovodja gospod Srečko Bartelj. Godba c. kr. 61. pešpolka carja Aleksandra. — Ustopnice in lože se prodajajo v kavarni „Commercio“ in v „Delavskem podpornem društvu“, zadnji večer samo v gledališču. Blagajna se otvori ob 7. uri, začetek ob 8. uri zvečer.

— (Predzna tatvina.) Preteklo noč ulomili so neznani tatje v g. Perdano prodajalnico na cesarja Josipa trgu. V veži prepilili so Wertheimove ključavnice in potem prodrli v prodajalnico, kjer so se prav brezskrbno zabavali. Popili so dve steklenici žganja, pojeli nekoliko sira ter si privoščili celo par kislih kumar. Seveda so pobrali tudi drobiža za kacic 70—80 gld. Počastili so s svojim pohodom tudi pisarno in poskušali svojo moč nad železno blagajnico, katere se pozna, kako so dleto nastavliali. Wertheimerico so sicer premaknili, a odpril je neso, zatorej neznanih lopovov plen ni bil velik. Koliko so odnesli, se ne da točno določiti, ker je v prodajalnici blaga veliko, a škoda se ceni na kakih 120 gld. Poropali bi bili gotovo več, da jih ni preplašila neka ženska. — V deželni bolnici uomil je preteklo noč neznan tat v mrtvašnico, ter pokral nekoliko obleke umrlih. Sumi se, da je to storil človek, ki je bil pred par dnevi ozdravljen izpuščen iz bolnice.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Maribor 25. novembra. Vsled pritožbe slovenskih veleposestnikov Mariborskih po dr. Babniku je upravno sodišče ovrglo odločbo političnih oblastij, vsled katere so se hišni posestniki uvrstili v listo veleposestnikov pri volitvah v okrajni zastop.

Budimpešta 26. novembra. V ogerske delegacije vnanjem odseku dokazoval Andrassy, da se obe delegacije strinjata v političnem vprašanju. Konstatoval je, da obe državni polovici želita miru, a da se popolnem čuvajo naši jasno določeni interesi. Po mnenji Andrassyjevemu naši in ruski interesi neso taki, da bi bil spor neizogiben. Avstro Ogerske smotri neso taki, da bi bili Rusiji nevarni. Govor-

nik to dokazuje iz preteklosti, naposled pa poudarja, da se od naše države ne more zahtevati, da bi se spoprijaznila s tem, da bi se Rusiji omogočilo, napasti nas na našem ozemlju, od zadej pa po državah od Rusije zavisnih. Andrassy preiskuje potem vprašanje, so li življenjski interesi Rusije taki, da bi bil spor mej obema državama neizogiben, ter dokazuje, da temu ni tako. Ko bi se Rusija širila proti Balkanom, imela bi iz tega le škodo, ker bi izgubila sedanjo strateško ugodnost in bi kompromitovala sedanji svoj upliv na balkanske narode.

Budimpešta 25. novembra. Vojni minister grof Bylandt-Rheidt končal danes svoj ekspozé o puški repetirki, ki se more izdelavati jedino v dobro opravljeni tovarni. Cena 34 1/2 do 35 gld. za puško je primerna. Mannlicher ima za svojo puško patent in se je zavezal, da je ne bode ponujal nobeni drugi armadi. Za odškodnino dobi 130.000 gld., ali od 100.000 pušek po 50 kr., za nadaljnih sto tisoč po 40 kr. itd., kar bi mu neslo 263.000 gld. S troški za preiskavo, prevažanje, strelivo stoji jedna puška 47 gld. 30 kr., vsega vkupe bi se torej potrebovalo za puške repetirke 34.700.000 gld. Za bodoče leto bi se razen zahtevanih 3 1/2 milijona goldinarjev, še pol milijona za Werndlove puške stavilo v račun. 83.000 pušk se bode prvo leto napravilo, v drugem letu 210.000, v tretjem letu 300.000. Sturm je izjavil, da je vojne ministra ekspozé pomnožil zaupanje nanj in delegacija dovolila je sloslasno 3 1/2 milijona goldinarjev.

Beligrad 25. novembra. V vojašnici v ječah in v trdnjavi več koleri podobnih slučajev.

Alepo 25. novembra. Nek kristijan ustrelil je trikrat z revolverjem na Džemil pašo, sprehajajočega se po ulicah. Guvernér ni bil zadet in je napadovalca sam prijel.

London 25. novembra. Iz Afganistana se javlja, da je emir zbral sedaj več vojakov in je poslal krotit Ghilzaje.

Razne vesti.

* (General Kaulbars), ki nemško-židovskim listom močno preseda, ni brez dobrega humora, kajti v listih čita se nastopna njegova izjava: „Mojim protivnikom iz inozemstva najsrčneja zahvala na veliki množini brezimnih pisem. Razveselili so me mnogokrat, ob jednom pa so pomnožili moje hčerke zbirko poštne mark.“

* (Mornarska prostodušnost.) Kapitan Campwell odlikoval se je, kakor se piše iz Londona, dolgoletnim izvrstnim službovanjem. Zategadelj rekel mu je lord Arson pri admiraliteti: „Predlagal bodem, da Vas kraljica imenuje plemičem.“ Kapitan je odvrnil: „Strela me ubij, a Vaše lordstvo, ne vem, kaj bi mi to koristilo.“ Ko mu lord prigovarja: „Vaša soproga bi tega bila gotovo vesela!“ odvrnil je mornar: „Če je pa taka, naj pa kraljica mojo soprogo napravi plemenito, meni pa naj pusti moje pošteno ime.“

Listnica upravnštva: Čast. gospod F. K. v D. Poslani 4 gld. so za zadnje četrtletje.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Sebo-	Mo-krina v mm.
25. nov.	7. zjutraj	744.14 mm.	-0.2° C	sl. vzh.	d. jas.	
	2. pop.	742.62 mm.	4.0° C	sl. vzh.	d. jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	742.44 mm.	-2.0° C	sl. vzh.	jas.	

Srednja temperatura 0.6°, za 2.0° pod normalom.

Dunajska borza

dné 26. novembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	84 gld. 05	kr.
Srebrna renta	8	80
Zlata renta	114	50
5% marena renta	101	20
Akcije narodne banke	888	—
Kreditne akcije	258	60
London	126	05
Srebro	—	—
Napol.	9	95
C. kr. cekini	5	93
Nemške marke	61	80
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	131
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	172
Ogrska zlata renta 4%	104	75
Ogrska papirna renta 5%	93	95
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	118
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	123	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	99	90
Kreditne srečke	100 gld.	178
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	117
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	215	—

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigo-tržnicah knjiga:

Die landwirtschaftlichen Gesetze u. Verordnungen des Herzogthums Krain.

Za poljedelce in gozdarje, političke uradnike, občinske predstojnike, osebito za kranjske učitelje in učiteljske pripravnike.

S pojasnili izdal na svitlo prof. Vilj. Linhart.

6 pol v 8°. Cena mehko vezani knjižici je 50, po pošti 55 kr.

Ta knjižica vsebuje vse poljedelske postavbe in ukaze za Kranjsko: postavbo za tiče varstvo, pokončavanje vrlesov, poljsko varstvo, za pokončavanje predenice, v obrambo ribarenja itd., s primernimi prirodozgodovinskimi in poljedelskimi pojasnili. Tudi priloge razprave o »tičjem varstvu«, »predenici«, »umnem ribarstvu«, »trini uli« itd. vsebuje mnogo poučljivega in zanimivega. Dodatek razpravlja vrednost gozda in najvažnejše določbe gozdarskega zakona. Ker je gotovo toplo želeli, da se razširja znanje poljedelskih postav, kajti take zbirke gleda teh postav smo dozdaj ogrevali, bode ta knjiga istinito odpomogla živi potrebi. Priporočamo jo torej vsem onim, ki se pečajo s poljedelstvom, osebito pa velečestiti duhovščini in kranjskemu učitelstvu.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg
knjigotržnica
v Ljubljani na Kongresnem trgu.

(716-7)

Prošnja.

Oni gospodje, ki so bili dne 22. septembra 1884 popoludne v kleti vinotrčca gosp. J. C. Juvančič-a, so prošeni, naslov in stanovanje objaviti J. Jonke-tu, Gradišče št. 2 (872-1)

Marker

se takoj vsprejme.

Kje? pove iz prijaznosti upravnistvu »Slovenskega Naroda«.

(868-3)

Važno za trpeče

na prsih in plućih.

Neogibno potrebno zoper kašelj, hripavost, zasliženje, katar in oslovski kašelj, za take, ki želé dobiti čist in krepak glas, za škrofelnaste, krvíone, slabotne, bledíone in krvírevne je

sok
kranjskih
planinskih
zelišč,

s podfosforno kislino apnom
in železom pomešan.

Lastni izdelek. Cena 56 kr.

Dobiva se v (727-7)

LEKARNI TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

CACAO

in
ČOKOLADA

VICTOR

SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856-5)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih de likates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Paznik drvarjev (Holzmeister)

za prevažanje lesa po šumskeje železnici, ki more uložiti kavejjo, vsprejme se pri nekeje gozdariji na Hrvatskem. — Pisma pošiljajo naj se gozdarju Kratochwill-u, pošta Vrbovec, na Hrvatskem. (876-1)

Umrlí so:

20. nov.: Wurmund Kar-ničnik, umirovljeni obrst, 70 let, Karlovska cesta št. 22, za jetiko. — Marija Bertonec, gostija, 64 let, Reber št. 7, za mrtvodom.

21. nov.: Marija Zadel, gostija, 77 let, Kravja dolina št. 11, za starostjo.

22. nov.: Florijana Brus, učiteljica, 27 let, Lingarjeve ulice št. 7, za jetiko. — Karol Kovačič, pisarjev sin, 2 mes., Dunajska cesta št. 7, za bož-jastjo.

23. nov.: Marija Mali, de-lavčeva hči, 2 leti, Kolezijske ulice št. 12, za vnetjem sap-nika.

25. nov.: Urša Šlibar, ku-rica, 61 let, Ribje ulice št. 7, za rakom.

V deželnej bolnici:
19. nov.: Janez Pugelj, delavec, 25 let, za prizadeto poškodbo po naključju.

20. nov.: Franca Premru, konduktarjeva hči, 1 mes., za jetiko.

22. nov.: Andrej Naglič, kajžar, 36 let, za vročinsko boleznijo. — Marija Malavrh, delavka, 40 let, za vročinsko boleznijo. — Marija Lukančič, gostija, 60 let, za sušico.

23. nov.: Janez Fabjan, delavec, 47 let, za jetiko.

24. nov.: Tomaž Urankar, dninar, 60 let, za oslabljenjem.

Uradnika

vsprejme 1. januarja 1887

glavni zastop banke »SLAVIJE« v Ljubljani, (Kongresni trg št. 7).

Prosilci, ki so vešči pi-arničnega poslovanja, posebno pa oni, katerim je znana manipulacija zavarovalnih pisarnic, imajo prednost. (878-1)

Žrebanje že prihodnji mesec.

Kinscem SREČKE à 1 gld. 11 srečk 10 gld. 11 samo 10 gld.

Glavni dobitek v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odteg. 20% || 4788 denarnih dobitkov.

Kinscem-srečke dobivajo se

v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba:

Budimpešta, Waltznergasse 6. (787-28)

VELIKA DENARNA LOTERIJA.

500000

mark

kot največji dobitek v najprej-nejem slučaju ponuja velika od Ham-burške države zajamčena denarna loterija.

Specijelno pa:

1 prem. à mark 300000

1 dobit. à mark 200000

2 dobit. à mark 100000

1 dobit. à mark 90000

1 dobit. à mark 80000

2 dobit. à mark 70000

1 dobit. à mark 60000

2 dobit. à mark 50000

1 dobit. à mark 30000

5 dobit. à mark 20000

3 dobit. à mark 15000

26 dobit. à mark 10000

56 dobit. à mark 5000

106 dobit. à mark 3000

253 dobit. à mark 2000

512 dobit. à mark 1000

818 dobit. à mark 500

31720 dobit. à mark 145

16990 dobit. à mark 300, 200,

150, 124, 100, 94, 67,

40, 20.

Najnovejša velika, od visoke državne vlade v HAMBURGU dovoljena in z vsem državnim premoženjem zajamčena denarna loterija ima 100.000 srečk, od katerih se izžreba 50.500 srečk. Za žrebanje določeni skupni kapital znaša

9,550.450 mark.

Znamenita prednost te denarne loterije je ugodna naredba, da se vseh 50.500 dobitkov, ki so zraven v tabeli, že v malo mesecih in sicer v sedmih razredih sukcesivno gotovo izžreba.

Glavni dobitek prvega razreda znaša 50.000 mark, poraste v drugem razredu na 60.000, v tretjem na 70.000, v četrtem na 80.000, v petem na 90.000, v šestem na 100.000, v sedmem pa eventuelno na 500.000, specijelno pa na 300.000, 200.000 mark itd.

Prodaja originalnih srečk te denarne loterije je izročena podpisani trgovski hiši in vsak, kdor jih hoče kupiti, naj se neposredno na njo obrne.

Častiti naročevalci se prosijo naročitvi pridejati dotične zneske v avstrijskih bankovcih ali poštnih markah. Tudi se denar lahko pošlje po poštni nakaznici, na željo se naročitve izvrše tudi proti poštnemu povzetju.

Za žrebanje prvega razreda velja

1 cela originalna srečka av. v. gld. 3.50.

1 polovica originalne srečke av. v. gld. 1.75.

1 četrtina originalne srečke av. v. gld. —.90.

Vsak dobi originalno srečko z državnim grbom v roke in ob enem uradni načrt žrebanja, iz katerega se razvidi vse natančneje. Takoj po žrebanji dobi vsak udeleženec uradno, z utis-nim državnim grbom, listo dobitkov. Dobitki se točno po načrtu izplačajo pod državnim jamstvom. Ko bi kakemu kupcu srečk proti pričakovanju ne ugajal načrt žrebanja, pripravljeni smo ne ugajajoče srečke pred žrebanjem nazaj vzeti in dotično vsoto po-vrniti. Na željo se uradni načrti žrebanja naprej zastoj pošil-jajo na ogled. Da nam bo mogoče vsa naročila skrbno izvršiti, prosimo taista kolikor mogoče hitro, vsekako pa pred

30. novembrom 1886

nam direktno doposlati.

(773-12)

VALENTIN & CO.,

Bankgeschäft,

HAMBURG.